

mai mare bucurie și veselie duhovnicească.

Noblețea duhovnicească are Harul lui Dumnezeu, este – cum să spun? – o însușire dumnezeiască. Acolo unde există noblețe, lucrarea nu se face cu zgomot, nu se face la vedere. De aceea, acolo se odihnește Hristos și acolo este binecuvântarea lui Hristos.

Gheronda, când mi se cere să fac un lucru, îndată mă gândesc că am și alte treburi de făcut și mă împotrivesc.

Dacă dobândești noblețe, le depășești pe toate acestea. Nu folosi logica, fiindcă noblețea este în afara logicii. Voi vreți să aranjați lucrurile cu logica omenească, cu dreptatea lumească. Unde este dreptatea duhovnicească? Nu am spus că omul, cu cât este mai duhovnicesc, cu atât are mai puține drepturi în această viață? Omul duhovnicesc doar dăruiește și niciodată nu caută să primească?

Gheronda, cum pot să dobândesc noblețea?

Să te miști smerit, cu râvnă curată și întotdeauna să te jertfești. Să cultivi

sensibilitatea duhovnicească. Să rămâi netulburat(ă) când altul te deranjează și să te bucuri că ești deranjat(ă) și că nu deranjezi. Căci sunt unii cărora nu le pasă dacă îi deranjează pe alții, ci îi preocupă numai să nu fie ei deranjați. Alții nu vor nici să deranjeze pe alții, dar nici să fie deranjați. Iar alții spun: "Sunt sensibil, nu pot suporta nici măcar o vorbă". Dar ei jignesc pe alții. Ce fel de sensibilitate este aceasta? Adevărata sensibilitate are noblețe.

Gheronda, dacă cineva are defecte, dar se luptă să dobândească noblețea, va fi ajutat?

Noblețea va alunga defectele.

Gheronda, libertatea duhovnicească înseamnă slobozirea de patimi?

Libertatea duhovnicească este noblețea despre care vă spun că trebuie să o aveți. Și pentru ca omul să aibă noblețe, trebuie să nu existe înăuntrul său patimi josnice, micime suflatească etc. Dumnezeu nu stă acolo unde este micime suflatească, fiindcă Dumnezeu este din fire bun.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – *Cuvinte duhovnicești*, vol. 5 – Patimi și Virtuți

PROGRAMUL LITURGIC

- **Duminică: 26 iulie / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie**

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
www.sfantul-ilie.ro

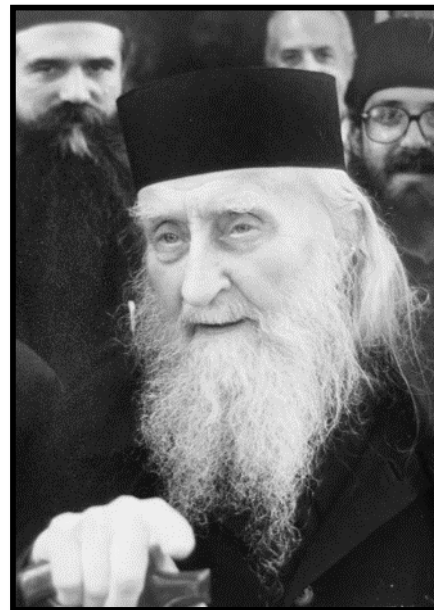
BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 128 / 19 iulie 2015 ♦

ARTA DE A TRĂI

ARHIMANDRITUL
SOFRONIE SAHAROV

Când, în cadrul slujirii noastre, intrăm în contact cu lumea, vedem că acest lucru este extrem de dificil. Nu știm de ce Dumnezeu nu a binevoit să ne dea puterea de a „vindeca toate suferințele oamenilor”, așa cum a dat-o Sfinților Apostoli și Sfinților noștri Părinți. Este ca și cum, lipsiți de această putere de vindecare, în slujirea noastră noi am fi mereu acoperiți de oprobriu.

Atunci când oamenii, chinuiți sub greutatea suferinței lor, vin să ne vadă căutând la noi ajutor și consolare, noi le dăm opusul a ceea ce ei așteaptă. Fără ajutor vizibil, în cele mai multe dintre cazuri, cuvântul nostru nu este primit. Și mai mult, el pare crud. Le cerem răbdare și speranță dar ne atragem acest răspuns: „Este ușor să le ceri celorlalți răbdare, dar am vrea să

vă vedem atunci când suferințele voastre devin insuportabile. Este ușor să spui altora că nu trebuie să dispere, dar cum să-ți păstrezi nădejdea atunci când peste tot vedem confuzie, ruină și disperare?” În tristețea inimii mele, am gândit adesea că, dacă cei care vin să ne vadă constată că nu putem face minuni pentru a-i ajuta, vom fi în oprobriu până la sfârșitul zilelor noastre. Și aceasta nu fiindcă cuvântul nostru nu este adevărat sau pentru că este pervertit, ci pentru că, lipsiți de semne vizibile, el nu va fi primit decât de puțini aleși. Cine va deschide auzul duhovnicesc al oamenilor, cine le va da viziunea duhovnicească, astfel încât ei să poată vedea lumina și să poată auzi frumusețea cuvântului predicat de către Biserică, iar sufletele lor să fie întoarse de la orice altceva? Întoarse – nu vreau să zic pline de ură sau ostile, ci conștiente de distanța de necuprins între ceea ce este din lumea aceasta și cuvântul lui Hristos. Și noi, în nebunia noastră, îndrăznim să spunem că vă propovăduim, vouă și lumii întregi, acest cuvânt al lui Hristos care dă viață veșnică. [...]

Nu vă mirați că suntem atât de puțini la număr, că fructele propovăduirii noastre sunt, din punct de vedere cantitativ, atât de neglijabile. Măreția cuvântului nostru nu va fi împuținată din acest motiv și adevărul în esența sa nu va avea de suferit. Cuvântul lui Dumnezeu se adresează, cu blândețe și fără violență, omului liber; omul îl poate primi sau îl poate refuza.

Disprețuiți, aruncați, persecutați, noi ne închidem în colțul nostru și preferăm liniștea. Vedem că lumea își urmează propriile sale căi. Inima oamenilor se deschide avidă pentru a primi fiecare sămânță de suspiciune, de dușmănie, de ură, de ostilitate și rămâne surdă și oarbă la chemările Bisericii: să iubim pe aproapele nostru. Dar ingratitudea oamenilor devine strigătoare mai ales atunci când ei își ascund dușmănia și minciuna în spatele numelui lui Hristos și a practicii lor religioase.

Pe când eram încă „artist”, mă gândeam mereu, și încă mă gândesc, că arta cea mai înaltă este arta de a trăi. Oamenii manifestă adesea mari daruri de stăpânire de sine și, când se cufundă în munca lor creatoare, ei ajung până la a stăpâni mișcări foarte subtile ale degetelor (la muzicieni), a gândi cu precizie cel mai mic cuvânt (la poeți și scriitori), a găsi nuanțe abia perceptibile (la pictori). Dar, iată, în viață aproape toți acești „artiști” se dovedesc absolut incapabili să-și stăpânească nu numai cel mai neînsemnat detaliu al vieții lor interioare, al emoțiilor lor sau al înlănțuirii gândirii lor, ci chiar să-și țină în frâu patimile cele mai grosolane.

Astfel, arta de a trăi (adică de a se domina în fiecare clipă, în tot locul, orice ar face și față de oricine) este,

indiscutabil, cea mai nobilă artă; și, fără nici o îndoială, indestructibilă, deoarece îl va însoți pe om dincolo de moarte, în viața veșnică. După cum știți, eu predic această artă de a trăi deoarece face parte din slujirea mea, fiind totuși foarte conștient de completa mea incompetență. Pentru mine este clar că întreaga suferință a lumii nu poate fi atribuită Creatorului. În mod ciudat, oamenii nu aleg ceea ce este mai bun, ci mediocritatea. Nu spun ceea ce este mai rău, ci mediocritatea. Dar suntem foarte strâmtorați în această mediocritate atunci când ne agățăm de ea fără să dorim să ne lăsăm inima să se lărgească. Astfel, toată viața noastră trece luptând împotriva îngustimii inimii oamenilor. Și ca să fiu sincer, adeseori sunt la marginea deznădejdi. Oamenii, chiar cei care sunt buni, draguți, inteligenți, instruiți, nu sunt capabili să trăiască în bună înțelegere, și atunci țesutul vieții se rupe la fiecare pas. Acest țesut viu nu poate fi cârpit decât printr-o încordare extremă a întregii iubiri pe care o dăm celorlalți. Inima, și toată firea împreună cu ea, este într-o mare suferință, atunci când am dat tot fără să-i putem restabili integritatea.

Iată, vă destăinui starea în care se găsește adesea sufletul meu în prezent, adică ajuns la bătrânețe, când puterea mea a slăbit și când văd sosind sfârșitul vieții mele fără să ating ceea ce caut și am căutat mereu. În mod evident, acest lucru nu se va întâmpla

în această lume. Și plecarea noastră de aici va fi în mod inevitabil legată de întristare pentru starea lumii.

Nu interpretați aceste cuvinte precum un semn de lașitate. Nu. Este mai degrabă un semn de îndurare, de milă. Este obositor să-ți petreci întreaga viață luptând împotriva neștiinței grosolane, a relelor înclinații ale oamenilor. Este obositor, pentru că oamenii nu doresc binele, nici lumina. Experiența de secole a arătat toate pagubele produse de învrăjbiri și lupte. Se pare că ar putea fi posibil... că ar fi marele moment... de a înțelege că, dacă oamenii și-ar uni forțele, ar putea trăi fără să le lipsească nimic. Dar dorința de a stăpâni, de a domina, este atât de înrădăcinată în inima oamenilor, încât tocmai această stare li se pare a fi normalitatea.

Sursa: pemptousia.ro

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL NOBLEȚEA DUHOVNICEASCĂ

Noblețea duhovnicească este superioritatea duhovnicească, este jertfă. Un suflet nobil are pretenții numai de la sine însuși, iar nu de la ceilalți. Se jertfește pentru ceilalți, fără să aștepte răsplată. Uită tot ce dă, dar își amintește până și cel mai mic lucru care i se dă. Are mărinimie, are smerenie și simplitate, are lipsă de interes, cinste... le are pe toate. Are cea